Priveşte-mă dincolo de cele ce se văd

On Decembrie 1, 2021

Pecetea artistului se simte tocmai în felul cum alege părţile vieţii pe care le înfăţişează în opera care este cu atât mai genială, cu cât mai multe se ghicesc dincolo de cele ce se văd.

George Kopaliani - Feel my mind. Melodia aceasta spune totul despre atitudine, este despre puterea de a-ţi educa spiritul atunci când meriţi să descoperi despre tine ceea ce nu ai descoperit niciodată până acum. În mare, este vorba despre RUNNING, o lume simbolică, încercată inegalabil în linia unor rafinate arderi şi distilări lăuntrice, câteodată reuşind să dezvăluie cele mai rafinate sentimente care hrănesc din belşug sufletul. Căci, adesea, runningul se dezvăluie prin trezirea, amplificarea şi dobândirea controlului pe termen lung asupra performanţelor mentale de care poate face dovada numai un creator care a supus formele de exprimare artistică, unei rigori autoimpuse, exploatând însuşirile propriei naturi.

Feel my mind se ascultă în timpul unui antrenament confortabil si echilibrat, dar într-un clarobscur vesperal, atunci când urmezi chemarea inimii. Începe slow, ca o încălzire a sufletului dinaintea muşchilor, în planul subtil al unei interiorităţi mişcătoare, uneori aplecată spre fabulaţie, care se abandonează unei acţiuni intense ce necesită uzul corpului. Apoi pe la jumătate, puţin după minutul 3, se declanşează dinamismul, când dai tot ce poţi. O voce caldă din background îţi şopteşte duios, preventiv, să nu renunţi. Cu niciun preţ, să nu renunţi. Ceva îţi dă putere să continui, chiar dacă simţi că nu mai poţi.

Dintr-o dată ai impresia că intri într-un culoar cosmic, începi să rezonezi cu astrele, plin de viaţă şi tare visător, nu mai eşti atent la alergat, nu mai eşti atent la lumea din jur, nu mai vezi pe nimeni. Eşti doar cu tine, cu aerul de sfinţenie al singurătăţii grandioase, în învăluirea dulce a sentimentului de înălţare spirituală ce trece într-un zbor fantastic prin taina înserării. Sincer cu tine însuti, cu sufletul tău, doar cu luna şi cu stelele. Şi începi să îţi construieşti un ritm normal de RUNNING. Ceva din umbră, ca o şoaptă venită din neant, sorbind puteri din izvoarele unei conştiinţe libere, continuă să-ţi şoptească: SĂ NU RENUNŢI !

Şi atunci ţi se deschide în cale o privelişte parcă salvată dintr-un avatar. Este lumea ta ! Şi nimeni nu înţelege lumea ta, fiindcă este lumea înaripată, atât de rară, plină de introspecţie, a învingătorilor !

Leadership: Obiectul atenţiei ce poate să cadă sub simţurile tale, ţi se poate impune ca un întreg unitar înainte de a-i cerceta conţinutul?

Este un suflet în această melodie, rezervat şi totodată energic, dincolo de structura ei organică, analizată sub impulsul vieţii intense, a trăirii imediate. Linia ei melodică, atât de sensibilă, de mare vibraţie emoţională, îmi mângâie sufletul cu aceeaşi ardoare cu care un pictor îşi afirmă nemărginita-i dragoste de viaţă într-o izbucnire cromatică radiind de lumină şi sentimente. Este acolo, în frigul începutului de iarnă, îndărătul frunzei care tremură, îndărătul muşchilor încordaţi, şoptind lucruri adânci şi neînţelese, aducând de mai multe ori succesiunea Largo-Allegro în momentele învinse de nesperate elanuri.

Sunetul Adagietto, plăsmuit din profunzimile devenirii cosmice, plonjând alene în propriile-mi sentimente pentru a descoperi analogia cea mai vie cu operele eterne ale Sfântului Spirit, se prelungeşte în spaţiul dintre realitate şi închipuire. Încă alerg nestingherit, visător, cuprinzând în gânduri şi în suflet întreaga vibraţie a unei rostiri prin care fiinţa universală se relevă ca lume a fiinţării omeneşti, şi chiar a celei Dumnezeieşti. Când alergi, sunetul de glorie al infinitului te urmăreşte, nu-ţi dă pace, dar nici nu te consumă.

Efectul expresiv vine din alăturarea imediată a două stări muzicale contrastante: una păstrează măreţia gândurilor din îndărătul mişcărilor spontane (materializate într-o imagine auditivă), iar perechea ei face ecoului trăirilor individualizate *Tremolo* , spuse parcă "pe şoptite" într-un cadru de spirit compact, al solidarităţii cu o privire iluminatoare asupra pasiunilor solitare.

Mai e ceva care nu se vede, şi care totuşi trebuie să se vadă, sau măcar să se simtă. Întotdeauna un suflet coordonat de sunetele cele mai grave până la cele mai înalte, transformându-se în mii şi mii de sunete diferite, devine centrul universului.

Leadership: Poţi să activezi opţiunea "image adjustment" sub forma unei impresionante confesiuni a sentimentelor, manifestându-ţi pe deplin disponibilitatea de a deveni o singură entitate expresivă conţinută într-un singur cadru evocator?

Runningul este trăit ca o luptă ce o duci, mai întâi, cu tine însuţi. Nu-ţi numeri paşii, dar îţi asculţi sufletul, ţi-l umpli cu voie bună, orientându-l către proiecţiile astrale. O lume nouă se deschide la fiecare pas, acolo, în tăcerea înserării care n-are altă menire decât a şopti o silabă - fie pentru a doborî un munte, fie pentru a zbura ca o pasăre cântătoare. Şi este uşor de suportat runningul, ca un fel de vrajă a unui univers total diferit de lumea celorlalţi, mai ales când sunetul "solemnis", născut parcă din tăcerea pământului, din gravitaţia aerului rece, activează puterea spiritului creator în conştiinţa universală.

Asta o demonstrează scriitorul Alexandru Vlahuţă atunci când povestea despre pictorul Nicolae Grigorescu:

"O luptă straşnică este viaţa lui. Fiecare dimineaţă îi aduce o speranţă nouă, şi fiecare seară este o nouă disperare. Veşnic nemulţumit de lucrul lui, răzând de câte zece ori o pânză, plecând şi întorcându-se de câte zece ori în acelaşi colţişor de natură, care mereu tot altceva spunea din marele mister, şi el mereu întrebând, simţind că, dincolo de liniile şi de culorile care se văd, mai este ceva ce nu se vede, şi care totuşi trebuie să se vadă. Trebuie. Că aceasta şi este chemarea unui artist pe lume - să te facă să vezi în vecii vecilor ceea ce natura nu arată decât o singură dată, la fulgerarea unei clipe, o singură dată, în toată necuprinsa şi spăimântătoarea veşnicie a vremii."

Ei bine, unde este mai multă emoţie: într-un suflet de pictor, sau într-un suflet de alergător? Amândoi pornesc pe acelaşi drum lung, al izbăvirii: unul cu şevaletul în braţe, celălalt cu medalia de aur în vis, unul execută cu piciorul de pe obstacol o impulsie cu întinderea articulaţiilor, celălalt surprinde şi selecţionează ceea ce e caracteristic în natură. Dar, şi unul şi celălalt privesc cu atenţie, înainte şi în jos, pentru a echilibra contrastul dintre imaginar şi perceptibil, mijlocind interferenţele omului sacru.

Cu ce drag te întorci acolo unde îţi este sufletul de artist, bine şlefuit într-un model de învingător. Câtă încordare există într-o muncă îndrăzneaţă care combină supleţea şi sensibilitatea în punctul în care tempoul se modifică din Largo - în Animato, *per giocare con entusiasmo e spirito* , caracterul acustic fiind astfel prelungit ca un ecou cu adânci rezonanţe de dincolo de timp şi spaţiu, conform căruia "spiritele trăind în locuri şi epoci diferite gândesc la fel, simt aceleaşi imbolduri creatoare, chiar comunică pe canale nebănuite, diafane şi evanescent".

Mi-am dat seama - Feel my mind - că ori de câte ori mă voi întoarce la Running, la fel cum artistul se întoarce la pânza sa, compunând culori şi emoţii, voi fi adânc pătruns de sentimentul de libertate pe care ţi-l oferă sinceritatea şi fidelitatea, sentimentul acela de "aş rămâne aici, nu vreau să mă întorc." Dar asta nu se vede, nu-i aşa?

Leadershipul poate fi considerat valabil sub forma unei impresionante confesiuni a sentimentelor, o reflectare asupra universului interior ce nu intră niciodată conflict cu realitatea exterioară.

Priveşte-mă dincolo de cele ce se văd, dacă vrei să înţelegi ceea ce se simte doar cu inima.

Alergătorul are un suflet, nu-i auzi plânsul, suspinele, nu-i auzi paşii trecând peste obstacole, peste vârfuri semeţe, peste stânci singuratice, ocupând o scenă subiectivată de lumini şi umbre. Adesea, fără să lase vreo urmă, dar potrivindu-se într-un singur cadru "Eu Însumi", el păşeşte victorios spre un orizont neaşteptat, unde îşi va crea lumea lui. N-o să-l mai vedeţi decât, poate, la fulgerarea unei clipe, în toată necuprinsa veşnicie a vremii.

Bine spunea Nicolae Iorga: *"Pecetea artistului se simte tocmai în felul cum alege părţile vieţii pe care le înfăţişează în opera care este cu atât mai genială, cu cât mai multe se ghicesc dincolo de cele ce se văd."*

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-dincolo-de-cele-ce-se-vad.html